

WILLIAM BRANHAM: Profeet van God? #2

Door Alfred Pohl & David W. Cloud

<http://www.wayoflife.org>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (een weinig ingekort) en voetnoten door M.V. - Update 24-6-2008

Het volgende interview met A.H. Pohl werd geleid door David Cloud, redacteur van O TIMOTHY magazine, op 21-2-1990. Toen hij ons enkele dagen kwam bezoeken, stemde hij in met een interview over zijn ervaringen in een genezingscampagne met William Branham. De heer Pohl zat jarenlang in een pinksterdenominatie in Canada, was een leider in die denominatie tot hij de pinksterbeweging verliet in 1950. De onbetrouwbaarheid waarvan Pohl getuige was in Branham's genezingscampagne was voor hem een keerpunt in het verlaten van de pinksterbeweging. Hij schreef een uitstekend boek dat u hier kan lezen: [17 Reasons Why I Left the Tongues Movement](#), of lees een deel hieruit in het Nederlands: [Een persoonlijk getuigenis van een genezingskruistocht](#).

DEEL 1: http://www.verhoevenmarc.be/_Branham.doc (WORD-document)
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Branham.pdf> (PDF-document)

DEEL 2: WILLIAM BRANHAM'S GENEZINGSMEETING: OOGGETUIGEVEERSLAG - door A. H. Pohl

O TIMOTHY: Kan u mij vertellen, br. Pohl, waar en wanneer de Branhammeeting werd gehouden?

POHL: Het was in de stad Saskatoon, Saskatchewan, Canada, in de jaren (19)40¹, omdat wij in de jaren (19)50 daar weggegaan zijn. Het was in de jaren (19)40 dat Branham naar Saskatoon kwam voor een genezingscampagne, en ik was er heel nauw bij betrokken, want in die tijd hadden wij een Bijbelinstituut vlak naast de kerk waar de genezingscampagne werd geleid. Ik behoorde bij de staf van het Bijbelinstituut en als zodanig was ik verantwoordelijk voor het zorgdragen voor de ergste gevallen, de mensen op brancards, en de mensen die niet konden stappen die naar de kerk kwamen en aansloten in de rij om genezen te worden. De ergsten werden in het dormitorium van het Bijbelinstituut gebracht waar ik verantwoordelijk was en ik plaatste hen in de kamers terwijl zij wachtten op Branham's bediening.

Ik was hierin dus nauw bij Branham betrokken. Wanneer de meetings gedaan waren zou ik Mr. Branham van kamer naar kamer leiden in het dormitorium dat aangrenste aan de kerk, en hij zou voor deze mensen bidden. En daarna, wanneer ik hem in elke kamer had gebracht, bij elke patiënt, leidde ik hem naar de achterdeur, en dan vertrok jij, naar zijn hotel. Zijn broer was daarbuiten met de auto en bracht hem naar het hotel. En hij was weg tot 's anderendaags.

Hij gaf bevelen - er werden ten minste orders gegeven dat niemand met hem contact zou opnemen in het hotel. En de volgende avond kwam hij een halfuur te laat voor de samenkomst. Men was al begonnen toen hij arriveerde. Ik vermoed dat dit deel uitmaakte van de procedure, maar niemand - in die omstandigheden - kon contact leggen met hem, met hem spreken of kennis met hem maken.

Ik was de enige die echt de gelegenheid kon hebben om met hem te praten, en dat was toen wij van kamer naar kamer gingen, zij aan zij, in het dormitorium. Dat was nogal een ervaring.

O TIMOTHY: Wat was de denominatie waar u toen bij hoorde?

POHL: Apostolic Church of Pentecost of Canada, Incorporated (De Verenigde Apostolische Pinksterkerk van Canada).

O TIMOTHY: Oké. Nu, hij zou de meetings houden en daarna een genezingsrij, net voordat hij in het dormitorium ging?

¹ Later werd dit bepaald op 1947.

POHL: Juist, juist. Er was altijd een prediking, en dan de genezingsrij, en dan nam ik hem uiteraard mee in het dormitorium, naar alle brancardgevallen, enz.

O TIMOTHY: Waren er velen die beweerden genezen te zijn, of leek het erop dat velen in de meetings genezen werden?

POHL: In the meetings? Ah ja, er waren mensen die beweerden genezen te zijn, en er waren er die dachten dat zij genezingen opmerkten, of dachten dat zij mirakels zagen. Maar, als u het van nabij bekeek dan zag u dat sommige van die dingen helemaal geen mirakels waren. Maar van op afstand zou je denken dat er iets echts gebeurde. Maar omdat ik kort bij Branham stond, en direct bij hem werkte, ontdekte ik dat veel van deze veronderstelde genezingen of mirakels in werkelijkheid helemaal geen mirakels waren.

O TIMOTHY: Oké. Toen u hem meenam in het dormitorium bad hij voor verschillende afzonderlijke zieken. Wat zei hij tijdens deze ontmoetingen met die mensen?

POHL: Wel, een van de dingen die hij deed was het nemen van de hand van die persoon, en vrij dikwijls hoorde ik hem zeggen dat de engel, die hem deze gave gaf, hem vertelde dat om bepaalde kwalen te identificeren - en hij sprak daarbij dikwijls van kanker - er bepaalde vibraties zijn die hij op zijn hand voelde die aangaven dat deze persoon kanker heeft. Dus zou hij de hand van de patiënt vasthouden en zeggen: "Ja, de vibraties vertellen mij dat u kanker hebt". Daarna zou hij iets zeggen zoals dit: "Wij gaan voor u bidden dat de Heer u geneest". Hij zo deed hij. En wanneer hij gebeden had zou hij die hand opnieuw nemen, ofwel zou hij die vasthouden doorheen het gebed, en hij zou zeggen: "De vibraties zijn weg. De kanker is dood. U bent genezen".

En de persoon zou zich verheugen, uiteraard; en ook ik. Ik geloofde Branham volledig, ik dacht dat hij een man Gods was, enzovoort, en wij wilden mensen zien genezen worden. De kanker was dus [zo verondersteld] dood, en wij waren daar blij mee.

En daarna zou hij er iets aan toevoegen, en dat was zoiets als dit: "Nu, blijf gewoon de Heer vertrouwen. U bent genezen. Blijf gewoon geloven en vertrouw de Heer, en u bent genezen". En hij zei: "U zal nu een tijdje ziek zijn. U zal enkele dagen vrij ziek zijn". Vrij dikwijls sprak hij van drie dagen. "U zal erg ziek zijn gedurende drie dagen".

De mensen vroegen dikwijls: "Wat bedoelt u broeder Branham? Als ik genezen ben, waarom zou ik dan nog ziek zijn?" Hij zei: "De kanker, het kankergewas dat nu dood is binnenin uw lichaam moet uit uw lichaam gevoerd worden door de bloedstroom. Het is afbraakmateriaal; het moet afgevoerd worden; het is giftig materiaal, en zodus zal u ziek zijn voor een tijd, totdat het is afgevoerd".

Maar ondertussen zouden de mensen er zich geen zorgen over maken. Zij zouden zeggen: "Wel, dat is wat Branham heeft gezegd wat zou gebeuren". Maar dit ging door, tot sommigen zieker en zieker werden en stierven.

Branham had dus een uitweg. Tegen die tijd was hij weg van die plaats.

O TIMOTHY: Juist. Er waren er dus velen die verkondigden dat zij genezen waren?

POHL: Ja, ja. Praktisch iedereen, zoals ik mij herinner, want ik stond naast al die bedden, men werd genezen verklaard. Maar de tragedie is dat zovelen van hen stierven nadat Branham was vertrokken. Er was dus iets verkeerd.

Hij zei ook: "Laat uw geloof niet zakken". Met andere woorden: hij benadrukte dat punt. "Laat uw geloof niet zakken". En zijn uitweg was dit: Ik ben er zeker van, dat wanneer zij sterven, hun geloof heeft gefaald.

Het was niet *zijn* geloof, maar *hun* geloof. Met andere woorden: het was het geloof van de patiënt, en dat zie ik niet in de Schrift. Wanneer de Heer mensen genas dan werden zij genezen, en er was niet zoiets als "u ben nu vijf dagen ziek, of drie dagen", en dus "verlies uw geloof niet". Dat zie ik niet in de Schrift.

O TIMOTHY: Er was een krant die de genezingen wou onderzoeken. Kan u mij daarover iets vertellen? Wat konden zij als genezingen bevestigen?

POHL: Ja, in Winnipeg. Branham kwam in die tijd naar Canada en hij predikte in een aantal Apostolische kerken in Canada. De eerste kerk was de kerk van onze moderator in Winnipeg, die hem naar Canada bracht. En Mr. Branham hield zijn campagne daar. Later kwam hij naar Saskatoon.

Toen de campagne in Winnipeg bezig was, gaf de krant (een van de grote stadskranten) een aanzienlijke rubriek over de meetings, en zij gaven aan dat een aanzienlijk aantal mensen genezen werden. Die genezingen waren gunstig voor die kerk, en zij adverteerden dat, en gaven nieuwsrapporten dat behoorlijk wat mensen genezen werden. Maar later zond diezelfde redacteur enkele verslaggevers uit om sommige mensen op te volgen die zij de week ervoor in de krant hadden gezet. Zij moesten gaan zien of deze mensen, die toen verondersteld genezen waren, nog steeds genezen waren, nog in leven waren, enz.

En toen deze rapporteurs terugkwamen, ontdekten zij dat deze mensen gestorven waren, of in dezelfde zieke toestand bevonden of nog erger af waren dan voorheen. De redacteur zette dan in de krant dat deze gevallen nep bleken te zijn, en dat deze mensen helemaal niet genezen waren, en dat er iets fout zat met deze zogenaamde mirakels en genezingen.

Maar toen de pastor van de kerk deze rapporten las in de krant, ging hij naar de redacteur, geconsterneerd en niet erg gelukkig met de situatie, en zei tot de redacteur: "Waarom doet u onze kerk dit aan? U schaadt de reputatie van onze kerk, dat zou u ons niet mogen aandoen".

En de redacteur zei daarop zoiets als dit: "Wel pastor, als die genezingen echt zijn dan hebt u niets te vrezen, niet?"

Toen ik dit later hoorde dacht ik bij mezelf, wel die redacteur bezit gezond verstand, want als die genezingen echt zijn, waarom zich dan zorgen maken? Als ze niet echt zijn, wel dan moeten ze ontmaskerd worden - en dat deed de krant.

En de redacteur zei: "Pastor, wij gaven u een goed persverslag toen Mr. Branham hier was". De pastor moest dat toegeven. "Nu", zei hij, "wij zijn uw mensen verschuldigd ook de rest van het verhaal te geven. Dat is wat wij ervan vonden". Hij zei verder: "Ik zal u zeggen wat ik zal doen: als u mij één geval van echte genezing kan aangeven, dan geef ik u de voorpagina".

En in het huis van de pastor zelf werd mij gezegd dat zij er geen konden vinden.

O TIMOTHY: Niet één?

POHL: Niet één.

O TIMOTHY: Ik heb begrepen dat er een man was met vier kinderen op het college, en dan was er een radiopastor wiens vrouw zogezegd genezen was. Kan u mij iets vertellen over deze twee?

POHL: O, ja. De eerste is een man uit een kleine plaats bij Regina, Saskatchewan. Hij en zijn vrouw waren hechte christenen in onze denominatie. Erg fijne familie. Zij hadden vier kinderen en zij waren in die tijd allen in de bijbelschool waar ik tot de staf behoorde. Wij kenden deze kinderen erg goed - zulke fijne kinderen en jonge mensen, en een erg fijne familie.

Op een dag tijdens de genezingscampagne ging de telefoon in ons dormitorium en ik beantwoordde die vanuit ons kantoor daar, en er was een man die belde vanuit de vlieghaven. Hij had zijn vrouw overgevlogen vanuit Regina, en hij zei: "Wij zijn hier. Wij wensen dat Branham voor mijn vrouw bidt. Zij is stervende aan kanker. Wat zullen wij doen?"

Ik zei: "breng haar naar het dormitorium van de bijbelschool". En hij wist goed waar dat was. Ik zei: "Ik zal u zien aan de zuidelijke deur en we zullen haar in een kamer zetten, en ik zal er voor zorgen dat Branham voor haar bidt".

Wat hij ook deed, en na de samenkomst die avond gingen we met Branham van kamer tot kamer, en uiteraard hadden wij die vrouw voortdurend in gedachten. En wij brachten haar in een kamer, en haar man was daar ook. Branham bad voor haar en verklaarde haar genezen.

Wel, er was daar een grote vreugde bij ons allen. Wij waren echt blij dat de Heer deze vrouw had genezen. Wij verheugden ons voor de hele familie. Branham had haar het verhaal verteld, uiteraard, dat zij nog steeds ziek zou zijn maar dat ze daarna zou genezen, "zij zal zich behoorlijk ziek voelen". Daarna vlogen zij zo snel mogelijk terug naar huis. Zij wilden daar niet blijven. Wij hadden

geen voorzieningen om de zieken daar te houden. Er was enkel dat dormitorium, en zodus gingen zij terug, zo spoedig als mogelijk was.

Na ongeveer 10 tot 14 dagen later, binnen dat tijdsschema, zat ik op het kantoor van de bijbelschool. Branham was weg; de meetings waren voorbij. De deur van het hoofdgebouw ging open en ik hoorde voetstappen, dan een klop op de kantoordeur. Hij die binnenkwam kende ik onmiddellijk, maar ik zag aan zijn gelaat dat hij erg teneergeslagen was; hij stond onder de druk van een grote last. Ik nodigde hem dan uit om te gaan zitten en ik zei: “broeder, wat ligt er op uw hart?” En hij zei: “broeder Pohl, u stond naast mijn vrouw toen zij ziek was, in een van de kamers van het dormitorium. Mr. Branham bad voor haar, en hij verklaarde haar genezen”.

Ik zei: “ja, ik stond er helemaal bij”. Hij zei: “zeg me, hoe komt het dat mijn vrouw tien dagen geleden (ongeveer die tijdsspanne) genezen was, maar nu in haar graf ligt?” Hij zei: “zeg me, hoe kan dat zijn?”

Het trof hem erg hard, en het trof ook mij hard, want ik hoorde voor het eerst dat zij gestorven was. Wij hadden dat nog niet vernomen. Hij was dus helemaal gebroken en wilde een verklaring. Wat kon ik hem zeggen? Ik meen dat dit een van de hardste vragen was die ik ooit in mijn leven te beantwoorden kreeg. Waarom is zij dood als zij genezen was? En ik was getuige. Hij kon het niet begrijpen, een erg fijn christen, en ik voelde met hem mee.

Vandaag weet ik niet meer wat ik antwoordde, maar ik weet dat wij samen weenden en baden. Ik had dit kunnen gezegd hebben: “broeder, uw geloof faalde, of het geloof van uw vrouw faalde”. Welke hulp zou ik dan voor hem geweest zijn? Ik bedoel: dat is verschrikkelijk om zeggen. Ik zou niet gedurfd hebben hem dit te zeggen, tegen niemand. Hij was gebroken. Hij had genoeg te dragen zonder dat ik zou zeggen: “uw geloof faalde”. Het was verkeerd dit te zeggen, en dus zei ik dat niet.

Ik had dit kunnen gezegd hebben, want dat is de mening achter veel van zulke gevallen. De genezer zal zeggen: “uw geloof faalde, het is niet mijn fout”. Maar ik meen dat dit niet het geval was; en evenmin in de Schrift: waar verloren mensen hun genezing nadat de Heer of de apostelen hen hadden genezen. Dit is dus belachelijk

Hoe dan ook, hij ging toen weg, en uiteraard baden wij voor hem, enz. Maar het was voor die man en zijn familie echt een moeilijke zaak om te verwerken.

Dan die andere man - ik herinner me zeer wel - hij was een pastor uit Port Arthur, Ontario, dat nu genoemd wordt Thunderbay, Ontario. (Port Arthur en Port William werden samengevoegd).

Deze man was een pinksterpastor, had een radioprogramma, en een vrij grote kerk. Hij vloog zijn vrouw en de verpleegster naar Saskatoon hetgeen een hele reis was - vrij duur ook. En opnieuw kreeg ik een telefoonoproep vanuit de luchthaven, en ik plaatste ze in een kamer van het dormitorium. En toen de samenkomst voorbij was in de kerk, bracht ik Branham in het dormitorium en hij bad ook voor deze vrouw. Hij bad ook voor de verpleegster. De verpleegster was doof. Hij bad voor haar genezing en beweerde dat zij genezen was. Hij beweerde ook dat de vrouw van de pastor genezen was van kanker.

Toen was daar grote vreugde. Laat mij u zeggen dat wij ons allen samen verheugden, omdat ik diep geloofde in Branham, die hele tijd. Ik dacht dat hij een man Gods was. Wij verheugden ons samen, en dan vertrok Branham. En de pastor zei tot mij: “Nu, broeder Pohl”, zei hij, “ik heb duizenden dollars gespendeerd om te proberen mijn vrouw te helpen, aan doktoren, en dit en dat, en de medicijnen. Ik kan het mij echt niet veroorloven, maar hier” - en hij schreef een aanzienlijke check. Hij zei: “Ik kan het mij niet veroorloven maar Branham is het waard² ... Mijn vrouw is genezen”.

Hij nam Branham op zijn woord. Het was niet anders; hij geloofde Branham gewoon. En hier was die omvangrijke check. Hij zei: “Geef hem aan Branham”. En dat deed ik, de volgende dag.

Zo'n drie vier weken later vertrok ik naar Ontario. Ik was missiesecretaris van onze denominatie, en ik bezocht enkele van onze kerken in Ontario. En tijdens dat proces van bezoek aan onze kerken, kwam ik in Port Arthur, Port William. Wij hadden een kerk in Port William, en een van de eerste

² In het Engels is dit gerijmd: “I can't afford it, but Branham is worth it”.

dingen die ik daar deed was de pastors vragen: “Hoe is het met pastor zo en zo in Port Arthur?” Ik noemde hem, en ik zei: “hoe gaat het met zijn vrouw?” Ik zei: “zij werd genezen in de meetings in Saskatoon”.

En ik zag een vreemde blik op hun gezichten komen toen ik die vraag stelde. En ik dacht in mijn hart: “O nee, niet nog een ander”. En zij zeiden: “hebt u het niet gehoord? Zij is gestorven”.

Wel, dit was een andere slag voor mij, want ik begon me te realiseren dat er iets fouts was met dit soort van genezing. Dit was vals, iets wat drastisch verkeerd is. Hier was een pastor die de Heer liefhad en Hem diende, en waarom gebeurde dit dan? Faalde zijn geloof? Faalde het geloof van zijn vrouw? Hij had een hele kerk achter zich, maar nee, zij stierf.

Mij werd gezegd dat deze pastor een goed radioprogramma had in dat gebied. Toen hij thuis was gekomen ging hij onmiddellijk in de uitzending en kondigde aan dat hij naar Saskatoon was geweest naar de Branhammeetings, en dat er vele genezingen waren, en onder hen werd ook zijn vrouw wonderlijk genezen.

Ik ben er zeker van dat veel mensen zich verheugden en gelukkig waren dit te horen. Maar, het was niet lang daarna, een paar dagen later, dat hij in hetzelfde radiostation moet bekendmaken dat zijn vrouw gestorven was. En mij werd gezegd dat dit radioprogramma een serieuze klap kreeg, want de wereld - ik bedoel: zij denken ook na, zij zijn niet dom - kreeg de ene dag te horen dat zij wonderlijk genezen was, en een paar dagen nadien was ze dood.

Wij hadden meer van zulke gevallen, anderen die stierven. Ik stond bij het ene na het andere bed, persoon na persoon die genezen werden verklaard, maar waar waren zij? Zij stierven. Er was dus iets erg verkeerd aan dit type van genezen.

O TIMOTHY: In de meetings, binnen het auditorium, maakte Branham dikwijls melding van zijn engel, zei u. Kan u mij iets vertellen over het incident met de vlekken op de hand, en ook de geheime woorden die hij gebruikte?

POHL: O ja. Dat gebeurde in de kerk, in een van de gebedsrijen, de genezingsrijen. Ik stond vlak naast Branham, aan zijn linkerkant, en onze moderator stond aan zijn rechterkant. En wij hielpen hem met deze mensen die naderbij kwamen, die dan met hem baden, enz.

En er was een geval waarbij Branham de hand van een man pakte en die samen met de zijne omhoog stak en de rug van zijn eigen hand toonde aan de aanwezigen. En hij zei dit: “De engel die mij deze gave gaf” - hij sprak aardig wat over die engel die hem de gave gaf - “vertelde mij dat bij (een bepaalde ziekte; ik vergat welke die was) er vlekken zullen verschijnen op mijn hand”.

En toen hij dan de hand van die man omhoog stak en daarbij de rug van zijn eigen hand liet zien, zei hij: “mensen, kan u de vlekken zien op mijn hand?”

Kan u het geloven: overal in het auditorium stak men de hand op ter bevestiging (de mensen stonden; het volk stond samengedrukt). En op het balkon daar ver vandaan kon u onmogelijk zijn hand goed zien, laat staan enige vlekken op zijn hand. En toch staken zij hun handen op! Zij konden allen vlekken zien! En ik zei bij mezelf: “hoe kunnen deze mensen de vlekken zien?”

Zij konden nauwelijks zijn hand zien, maar de mensen staken hun handen op. Het was verbazingwekkend. En als ik daar nu op terugkijk leek dit op een vorm van massahypnose. Mensen zien wat zij willen zien; zij wilden vlekken zien, omdat zij in Branham geloofden, en zo waren er vlekken en die konden zij allen zien. Behalve twee van ons. Eerst en vooral ikzelf. Ik stond vlak naast hem, schouder aan schouder, ik raakte hem soms. En ik keek, en ik kon met geen mogelijkheid enige vlekken zien. Er waren geen vlekken.

En weet u hoe ik dit probleem oploste? Ik zei tot mezelf: “kijk, al deze mensen kunnen vlekken zien. En ik niet. Er is iets fouts met mij. Zij allen kunnen niet van God afgeweken zijn. Ik ben het die is afgeweken”. En ik zei tot mezelf: “ik zal me hier later over aanpakken”, en “er is iets verkeerd met mij”.

Echt, ik was zo eerlijk over deze zaak. Ik geloofde Branham zozeer dat ik voelde dat ik van God was afgeweken. En dus zei ik: “Oké, ik zal me hier later over aanpakken”.

En de genezingscampagne ging door, en de gebedslijn kwam tot zijn besluit, en ik leidde Branham opnieuw naar het dormitorium, en in de verschillende kamers. Toen het allemaal gedaan was, kwam ik terug in de kerk, waar al een behoorlijk aantal mensen stond te wachten. Het was een erg opwindende tijd. En warempel, de moderator, die ook naast Branham had gestaan die avond, zei: “broeder Pohl, ik wil u iets vragen”.

“Wat is het?” zei ik. Hij zei: “u stond vlak naast Branham toen het volk vlekken zag”.

En toen kwam deze gedachte bij me op: “O ja, da’s waar. Ik was degene die de vlekken niet zag”. Dus zei ik: “ja, ik was daar, en u stond aan zijn rechterzijde”

Hij zei: “zeg me: zag u enige vlekken op de achterzijde van zijn hand?” En ik zei: “Nee, ik zag geen vlekken”. Hij zei: “ik ook niet. Ik ook niet. En wij stonden er vlakbij”.

Hij zei: “zeg mij eens, hoe kon dat zijn dat wij geen vlekken zagen terwijl al die mensen achteraan die wel zagen?” Wel, hoe ga je dit beantwoorden? Hij was onze moderator. Dit maakte dat ik me zoveel beter voelde: ik was niet de enige die aan het afwijken was. Nu was er ook de moderator.

“Wij hebben problemen; onze moderator is ook aan het afwijken, niet?” Zo redeneerde ik. Dus voelde ik mij beter omdat ik niet de enige was die de vlekken niet zag”. En ik dacht: “Er is hier iets verkeerd, er is iets fouts met deze hele procedure”.

En toen kwam de laatste meeting. Die vond plaats in de arena van Saskatoon. In de kerk kon het niet meer doorgaan want wij kregen de grote menigte mensen er niet meer binnen. Dus huurden wij de arena in de binnenstad. Ik denk dat daar zo’n drieduizend mensen aanwezig waren.

Branham predikte uiteraard, en er was een grote gebedsrij, erg lang. Branham werd dus erg moe van het bidden voor de ene na de andere. En hij probeerde een doofstomme geest uit een vrouw te werpen. Hij bad en er gebeurde niets. En wij wachtten toen een poos en toe zei hij: “mensen, ik wil dat iedereen zijn ogen sluit. Ik ga terug bidden. Wij willen dat deze vrouw genezen wordt. Ik wil dat elk oog gesloten wordt”, en hij zei: “ik kan dit niet doen tenzij elk oog gesloten is”.

Op dat moment stond ik vlak voor Branham, met de persoon waar hij voor bad tussen ons in. Ik stond zo’n 5 à 6 voet (1.50 tot 1.80m) van hem af.

En toen ik stond te wachten op de afwerking van zijn gebed, vroeg hij de mensen: “sluit a.u.b. uw ogen”. Hij ging een tweede keer voor die vrouw bidden, wat hij deed. En opnieuw zei hij: “deze vrouw kan zo niet genezen worden. Iemand kijkt nog steeds”, zei hij, “ik wil dat elk oog gesloten wordt”.

Nu dacht ik dat dit was uit eerbied voor God, enz., maar hier kwam hij met iets anders. “De reden dat ik wil dat elk oog gesloten wordt is dat de engel, die mij deze gave gaf, mij ook woorden gaf die ik moet spreken om deze doofstomme geest uit te werpen; en ik wil die woorden niet onthullen aan enig menselijk wezen”. Hij zei ook: “de reden waarom ik vraag uw ogen te sluiten is opdat u mijn lippen niet zoudt lezen wanneer ik deze woorden uitspreek”.

Wel, toen hij dat gezegd had - en ik stond vlak voor hem - toen zei ik tot mezelf: “wacht even, wat is dit?” Hij had publiekelijk gezegd: “in de naam van Jezus Christus, beveel ik u, gij doofstomme geest, ga uit van deze vrouw”. Hij had dit erg luid, en met gezag, in de naam van Jezus Christus gezegd. Maar dat hielp niet. Blijkbaar was er iets anders nodig. En toen zei hij fluisterend, wat het ook mag geweest zijn - zoiets als “hocus pocus” - zoiets als dit werd hem gegeven dat superieur was aan de naam van Jezus Christus.

Dit is wat de engel hem vertelde. En dit was het enige wat de klus zou klaren.

Wel, toen hij dit uitsprak trof me dit erg hard. Ik zei tot mezelf: “Hier is iets fout. Bestaat er iets groters dan de naam van Jezus Christus?” Wat kan er groter zijn? Voor mij is de naam van Jezus Christus het allerkrachtigst, de finale autoriteit. Er bestaat niets groters. Er hier pakte hij uit met iets groters. De naam van Jezus Christus deed het niet; hij moest zijn toevlucht nemen tot een andere uitspraak, een soort van hocus pocus uitspraak klaarde de klus.

Onmiddellijk zei ik tot mezelf dat dit occult is, dit is spiritisme, dit is hekserij, dit is niet christelijk. Dat kan niet. Als de naam van Jezus Christus het niet doet, dan is het iets anders. En dat is wat het was. En zo werd ik erg achterdochtig.

En toen er mensen begonnen te sterven, de een na de ander - mensen waar ik naast had gestaan en die genezen werden verklaard - toen zei ik bij mezelf: "dit bewijst dat deze genezingen vals waren. Ze zijn niet echt. Dit gebeurde niet in de naam van Christus".

Hij bedroog de mensen met de naam van Jezus Christus, maar in zijn fluistering was er iets anders. En hij wilde niet dat wij zijn lippen konden lezen. Nu, ik heb niet gekeken. Ik denk niet dat ik zijn lippen had kunnen lezen, ik ben dat niet gewoon. Hij zag er zorgvuldig op toe dat niemand zijn lippen zou lezen.

O TIMOTHY: Ik begrijp dat Branham ook breed geaccepteerd werd door charismatische leiders en nog steeds welbekend is als beroemde charismatische leider.

POHL: Ja, ik weet dat onze denominatie hem accepteerde. Ik kan niet begrijpen dat zij daar niet wijzer uit werden; dat had moeten zijn. Onze moderator had het moeten herkennen toen hij de vlekken niet zag en ik ze niet zag. Hij had moeten inzien dat er iets fout was. Hij zou het ook moeten ingezien hebben toen hij te maken kreeg met de redacteur van de krant in Winnipeg, toen hij geen echte genezing kon aanbrengen. Maar zelfs hierna liet hij Branham door al onze kerken gaan in heel West-Canada.

Voor mij was het belachelijk. Dit deed me de denominatie verlaten, omdat ik niet kon blijven in een denominatie die zo oneerlijk is. Dit was niet eerlijk. De moderator wist dat er iets fout zat, maar hij deed er niets aan. Het enige wat ik dan kon doen is weggaan.

Vreemd genoeg kwam er een zendeling, die werkt bij een christelijk radiostation in Frankrijk, naar me toe in Three Hills en hij wilde alle informatie over Branham die ik kon geven. Ik vroeg hem waarom dat was, en hij zei: "wij krijgen brieven uit Noord-Afrika en de mensen schrijven over Branham. Wij hebben bekeerlingen daar en wij weten niet met wat wij te maken krijgen".

Hij zei: "er bestaat niets in boeken of zoiets. Geef ons alle hulp die u kan bieden. In begrijp dat u met Branham werkte in de genezingscampagne en u weet wat over hem".

Dus gaf ik hem alles wat ik kon bieden, maar in die tijd waren er nog geen boeken over Branham. Nu wel. Er is nu een boek dat acht of tien jaar geleden werd uitgebracht, een vrij dik boek, en het is degelijk. Het komt uit Saskatoon. Deze man schreef over Branham, en hij citeert ook uit mijn boek, en hij verkreeg veel goede informatie die de mensen vandaag kunnen gebruiken. Van dat boek heb ik veel exemplaren gedistribueerd. Ik heb nu ook twee kleine pamfletten tot mijn beschikking, en die distribueer ik ook.

O TIMOTHY: Ik denk dat het algemeen geweten is dat charismatische genezers zoals Kathryn Kuhlman, Oral Roberts, en John Wimber, een erg laag succesgehalte hebben, op zijn minst gezegd. Wat denkt u dat het probleem is hier? Mensen beweren te kunnen genezen, en in de Bijbel zien we dat God echt genas. Denkt u dat God niet door mensen geneest vandaag, of wat is het probleem?

POHL: Wel ik geloof dat God geneest. Ik heb nog steeds een persoonlijk geloof dat God geneest omdat ik genezingen gezien heb - geen grote aantallen, maar ik heb enkele echte genezingen gezien. Maar ik beweer niet te kunnen genezen. Ik bid gewoon voor mensen, overeenkomstig Jakobus 5. Ik geloof dat dit de manier is voor de kerk vandaag. Ik geloof dat de gave van genezing aan de vroege kerk was gegeven en dat diende grotendeels als geloofsbrief voor de Heer zelf en voor de apostelen. Dat waren hun geloofsbrieven - in het geval van Jezus Christus: dat Hij de Messias was, en in het geval van de apostelen: dat zij de apostelen waren van Jezus Christus. Christus legde de hoeksteen van de Kerk (Efeziërs 2:20), en de apostelen volbrachten dat fundament. Zij hadden hun geloofsbrieven, zoals Paulus zegt in 2 Kor. 12:12: "De merktekenen van een apostel zijn onder u betoond in alle lijdzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten".

Wat zijn de tekenen van een apostel? Ik geloof dat deze dingen, wonderen en mirakels, hun geloofsbrieven waren, de apostolische geloofsbrieven. En daarom werden die dingen in de vroege Kerk gedaan, als geloofsbrieven van hun gezag onder Christus.

Vandaag evenwel bestaat de leer dat iedereen tekenen, wonderen en mirakels kan doen, of bijna iedereen; dat deze gaven nog steeds prevalent zijn in de Kerk. Er zijn allerlei mensen die beweren de gave van genezing te hebben, enz. Maar zijn ze echt? Hierop zeg ik: ze zijn dat niet. Dit zijn niet de gaven van genezing, deze zijn niet echt. Echte gaven van genezing waren er bij Christus en de apostelen, als hun geloofsbrieven. Maar vandaag zijn er geen apostelen. En zij die zich zo noemen hebben die geloofsbrieven van een apostel niet nodig, omdat zij geen apostelen zijn.

Zeker, men kan voor mensen bidden, overeenkomstig Jakobus 5, en ze kunnen genezen als de Heer dat zo wil, maar dat betekent niet dat allen genezen zullen worden, niet zoals in de dagen van Christus en de apostelen want dat waren tekenen die als geloofsbrieven dienden voor de vroege Kerk.

Vandaag hebben wij van die genezingen door mensen die beweren de gave van genezen te bezitten, maar die deze gave niet bezitten, en meestal genezen zij helemaal niet. Het zijn geen ware genezers.

Sommige genezingen zijn tijdelijk. Ik denk dat veel daarvan te maken heeft met de psychologische kant ervan. Sommige mensen beweren genezen te zijn, weet u, in de opwindingsfase van de genezingsmeeting, en zij werpen hun krukken weg, maar kort nadien hebben zij hun krukken weer nodig. In zo'n opwindingsfase kan men vreemde dingen doen. Vreemde dingen kunnen gebeuren, maar ze zijn niet blijvend.

Ik geloof niet dat iemand vandaag de gave van genezen heeft. En ik denk dat dit bewezen wordt door het feit dat het percentage van de kwalen die genezen worden zo erg laag is.

Het is ook zo dat sommige mensen genezen worden ondanks de genezer. Nu, als ik erg oprecht ben voor God, en ik zie de genezer voorbij, en ik krijg vertrouwen in de Heer dat hij mij geneest, dan kan er soms een wonder gebeuren, ondanks de genezer. En ik geloof dat er zulke gevallen zijn. Ik ben daar niet verrast over want God beantwoordt geloof.

Niet zoals Branham zei - ik herinner mij een man in de genezingsrij op een avond in Saskatoon - "Geloof u dat de engel mij deze gave gaf?" Voor mij leek dat een erg oneerlijke vraag. Deze zieke had lang gewacht in de rij, en uiteindelijk raakt hij tot bij Branham, en hij wilde dat er voor hem gebeden werd om genezen te worden. En dan wordt hij geconfronteerd met deze vraag: "Geloof u dat de engel mij deze gave gaf?" Wat kon die man zeggen? Als hij "nee" zei zou Branham niet voor hem gebeden hebben. Dus, wat deed hij? Tegenover al die mensen zei hij "ja". Begrijpt u? Maar hoe kon hij dat weten? Met geen mogelijkheid kon hij weten dat Branham een engel ontmoette. Hij nam Branham enkel op zijn woord.

"Geloof u dat de engel mij deze gave gaf?"

Hij zei "ja" en toen bad Branham voor hem. Maar dat is belachelijk. Hij had geloof in Branham's woord, niet in de Bijbel. Het was niet de Heer. Hij keek op naar een mens. En daarom denk ik dat zovelen niet genezen werden want zij vertrouwden op een mens.

O TIMOTHY: Wij waarderen het zeer broeder Pohl dat u ons uw ervaringen deelde over William Branham. Opnieuw willen wij het boek aanbevelen dat u schreef: [17 Reasons Why I Left the Tongues Movement](#). (of een deel hieruit in het Nederlands: [Een persoonlijk getuigenis van een genezingskruistocht](#)).

Zie verder:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Branham.pdf>
<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/genezingen.pdf>
http://nl.wikipedia.org/wiki/William_Branham

<http://www.letusreason.org/Latrain3.htm>
<http://www.letusreason.org/Latrain4.htm>
<http://www.letusreason.org/Latrain26.htm>

<http://www.deceptioninthechurch.com/quotes.html#branham>
<http://www.deceptioninthechurch.com/williambranham1.html>
<http://www.watchman.org/profile/branpro.htm>
<http://www.bloomington.in.us/~lgthscac/apostateoccultprophets.htm>
<http://www.bereanpublishers.com/Cults/branhamism.htm>
<http://www.seekgod.ca/latterrain.htm>
<http://www.discernment.org/precedin.htm>
<http://www.truthwatch.info/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=119>

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm